

РЕШЕНИЕ

№ 2175

гр. София, 31.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 11.03.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Желева

Калинка Илиева

при участието на секретаря Кристина Григорова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **12836** по описа за **2021** година докладвано от съдия Красимира Желева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационната жалба на Застрахователно дружество [фирма], ЕИК:[ЕИК], с адрес: [улица], [населено място], представлявано заедно от изпълнителните директори С. П. и К. К., чрез адв. М. Г. срещу решение № 989 от 13.11.2021 г., постановено по н.а.х.д. № 11401/2021 г. по описа на Софийски районен съд, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № Р-10-605/20.07.2021 г., издадено от заместник- председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“.

Наведени са доводи за неправилност на решението поради постановяването му в нарушение на закона и при допуснати съществени процесуални нарушения – касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН. Оспорва се нарушението да е извършено в условията на повторност. Твърди се, че в обжалваното наказателно постановление се релевират твърдения за предходно нарушение по смисъла на чл. 107 от Кодекса за застраховането (отм.). Твърди се още, че процесното наказателно постановление не съответства на фактическата обстановка, описана в съставения акт за установяване на административно нарушение, като на дружеството е наложено наказание за нарушение, което не е било

предявено по установения в ЗАНН ред, тъй като повторността при извършване на нарушението е посочена едва в наказателното постановление. Навеждат се доводи, че правната квалификация на нарушението е неправилна, тъй като се касае за претенция по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, за която са приложими разпоредбите на чл. 496 и сл. Кодекса за застраховането /КЗ/. Твърди се и че неправилно е определена датата на извършване на нарушението. Излагат се и доводи, че наложеното наказание не съответства на целите на административното наказание, посочени в чл. 12 от ЗАНН, както и че извършеното административно нарушение се явява маловажно по смисъл на чл. 28 от ЗАНН. Претендира се да бъде отменено решението на районния съд и постановено ново, с което да бъде отменено наказателното постановление. Алтернативно – иска се наказателното постановление да бъде изменено, като се преквалифицира наложената санкция като такава по чл. 644, ал. 1, т. 1 от КЗ и да се наложи санкция в размер на предвидения в закона минимум. Ответникът Комисията за финансов надзор чрез процесуалния си представител – юр. С., изразява становище за неоснователност на жалбата по съображения, изложени в депозираните по делото писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура – прокурор Д., изразява становище за неоснователност и недоказаност на касационната жалба.

Административен съд – София – град, X. касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, приложим по силата на чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна по следните съображения:

Съобразно чл. 218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Решението на Софийския районен съд е валидно, допустимо и правилно.

Предмет на производството пред Софийския районен съд е наказателно постановление № Р-10-605/20.07.2021 г., издадено от заместник- председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на основание чл. 644, ал. 2, предл. 2 във връзка с ал. 1, т. 2 във връзка с § 1, т. 51 от ДР на КЗ на ЗД [фирма], ЕИК:[ЕИК] е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 4000 лева за извършено нарушение по чл. 108, ал. 1 от КЗ.

За да постанови оспореното решение, районният съд след запознаване с цялата представена в хода на съдебното производство документация по случая е установил следното:

На 14.09.2020 г. е заведена застрахователна претенция № [ЕГН] по повод настъпило застрахователно събитие – нанесени имуществени вреди на автомобил „Тойота“ с рег. [рег.номер на МПС], собственост на Д. М., в резултат на настъпило ПТП с л.а. „М.“ с рег. [рег.номер на МПС]. Тъй като за посочения автомобил била сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ по застрахователна полица № BG/02/119002706589 към [фирма], Д. М. насочила претенцията си за обезщетение

именно към застрахователното дружество. При завеждане на щетата са представени на застрахователя документи, необходими за установяване на основанието и размера на претенцията, на увредения автомобил е извършен оглед, а на 25.09.2020 г. и повторен такъв, като на 05.10.2020 г. бил изготвен Доклад № 201002726601 за определяне на размера на обезщетението по щетата. Окончателното приключване на преписката по застрахователната претенция настъпило с изплащане на обезщетение в размер на 1970.93 лв., преведени по посочената банкова сметка с титуляр Д. М. на 17.05.2021 г.

Поради забавяне в изплащането на обезщетението бил подаден сигнал до КФН с вх. № 91-02-571 от 11.05.2021 г. По същия била извършена проверка от надзорния орган, в хода на която била приобщена застрахователната преписка, като окончателния отговор на застрахователя постъпил на 19.05.2021 г.

В резултат на извършената проверка на ЗД [фирма] е съставен АУАН № Р-06-519/08.06.2021 г. за това, че не е изпълнило задължението си по чл. 108, ал. 1 от КЗ – в срок от 15 работни дни от представянето на всички доказателства, а именно не по-късно от 16.10.2020 г. /след отчитане на почивните и празничните дни/, да се произнесе по застрахователната претенция. Въз основа на акта е издадено наказателното постановление № Р-10-605/20.07.2021 г., с което на ЗД [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 4000 лв.

Във връзка с това и като е констатирал, че застрахователят е следвало да се произнесе като определи и изплати размера на обезщетението, или мотивирано откаже плащане най-късно на 16.10.2020 г., районният съд е приел, че е извършено нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ, изразяващо се в това, че застрахователят не се е произнесъл окончателно по предявената застрахователна претенция в законоустановения срок. Приел е, че процесните АУАН и НП са издадени от компетентни органи, както и че при съставянето им не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила. Изложил е доводи, че нарушението е извършено в условията на повторност, доколкото това е станало в едногодишен срок от влизане в сила на наказателно постановление № Р-10-821/17.09.2019 г. /влязло в сила на 16.03.2020 г./, поради което законосъобразно е наложено наказанието по чл. 644, ал. 2, предл. 2 във връзка с ал. 1, т. 2 от КЗ във връзка с §1, т. 51 от ДР на КЗ за повторно извършено нарушение. Изложил е и доводи за неприложимост на нормата на чл. 28 от ЗАНН.

Съдебното следствие в хода на първоинстанционното производство е проведено обективно, всестранно и пълно. По делото не са събрани доказателства, които да оборват установената в наказателното постановление фактическа обстановка. Такива не бяха представени и в касационното производство.

С оглед на това изложените правни изводи в обжалваното решение напълно се споделят от настоящия касационен състав. При постановяването му не са допуснати съществени процесуални нарушения по смисъла на чл. 348, ал. 3 НПК, които да обосновават отмяната му. Районният съд е проявил необходимата активност за всестранно и пълно изясняване на фактите и обстоятелствата, включени в предмета на доказване по делото, като е събрал относимите доказателства. Процесуалните права на страните не са били ограничени. Съдът е обосновал изводите си относно фактическата обстановка, като е обсъдил подробно доказателствата по делото.

Член 108, ал. 1 от КЗ е разположен в Глава седма „Система на управление“ на Дял втори „Изискания към управлението и дейността на застрахователи и презастрахователи“ на КЗ. Разпоредбата постановява, че застрахователят е длъжен да

се произнесе по претенцията по застраховки по раздел I от приложение № 1 или по т. 1-3, 8-10, 13-18, раздел II, буква „А” от приложение № 1, които не са застраховки на големи рискове, в срок до 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл. 106 от КЗ, като определи и извърши застрахователното плащане или го откаже. Същевременно, чл. 496, ал. 1 от КЗ постановява, че срокът за окончателното произнасяне по такива претенции не може да е по-дълъг от 3 месеца от предявяването им по реда на чл. 380 от КЗ пред застрахователя, сключил застраховката „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, или неговия представител. Съотношението между двата срока е нормативно определено с чл. 108, ал. 3 от КЗ, съгласно който в случаите на застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, когато не са представени всички доказателства по чл. 106 от КЗ, се прилага срокът по чл. 496, ал. 1 от КЗ. Тоест всеки един от тези два срока има самостоятелно приложно поле, което е законово разграничено от това на другия, без помежду им да има застъпване. Понеже важат за различни хипотези, чл. 108, ал. 1 от КЗ и чл. 496, ал. 1 от КЗ не са в колизия, която да трябва да се преодолява с признаване на надделяващ приоритет на втората разпоредба като специална по отношение на първата като обща.

С оглед на изричното разграничение по чл. 108, ал. 3 от КЗ при претенция по застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите” съгласно чл. 108, ал. 1 от КЗ застрахователят трябва да се произнесе по нея в срок от 15 работни дни от представяне на всички доказателства по чл. 106 от КЗ за установяване на основанието и размера ѝ. И само когато те не са представени, се прилага срокът по чл. 496, ал. 1 от КЗ за окончателно произнасяне до 3 месеца от предявяване на претенцията по чл. 380 от КЗ. Тоест, когато са представени всички доказателства по чл. 106 от КЗ, както е в конкретния случай, приложим е срокът по чл. 108, ал. 1 от КЗ, а когато те не са представени - срокът по чл. 496, ал. 1 от КЗ. В този смисъл с предимство се ползва срокът по чл. 108, ал. 1 от КЗ, който е главен и изключва приложението на евентуалния спрямо него срок по чл. 496, ал. 1 от КЗ. В случая претенция № [ЕГН] е окомплектована на 25.09.2020 г. с всички необходими доказателства по чл. 106 от КЗ, поради което за ликвидирането ѝ съгласно чл. 108, ал. 3 от КЗ е приложим единствено и само срокът по чл. 108, ал. 1 от КЗ, а нарушението се състои в неспазването му от ЗД [фирма]. Поради тази причина 3-месечният срок по чл. 496, ал. 1 от КЗ изобщо не е приложим за произнасянето на застрахователя по нея, което изключва възможността за нарушаването на чл. 496, ал. 1 от КЗ в този конкретен случай. Ето защо, дадената от органите на административно наказателното производство с АУАН и наказателното постановление правна квалификация на извършеното от ЗД [фирма] нарушение по чл. 108, ал. 1 от КЗ е правилна. Поради гореизложеното възражението на касатора, че в процесния случай са приложими разпоредбите на чл. 496 и сл. от Кодекса за застраховането, е неоснователно.

Правилно и в съответствие със закона Софийският районен съд е приел, че не е допуснато съществено нарушение, тъй като в АУАН не е посочено, че нарушението е извършено повторно. АУАН има за цел да установи извършено ли е или не едно конкретно нарушение. Нормата на чл. 42 от ЗАНН разписва реквизитите, които следва да съдържа АУАН, като те се отнасят до лицето установило нарушението, установяване на нарушителя и индивидуализирането му и установяване на нарушението. Неслучайно чл. 42, ал. 1, т. 5 от ЗАНН предвижда като реквизит на АУАН посочване на законовите разпоредби, които са нарушени, а именно с АУАН

следва да се установи противоправното поведение и на кои норми то не съответства. В чл. 42 от ЗАНН и в реквизитите на АУАН не е предвидено отразяване на санкционните разпоредби, т.е. тези, по които следва да се наложи наказанието, както и не е предвидено в АУАН да се посочва или определя вида и размера на наказанието. Тази уредба съответства и на правната природа на АУАН, а именно като акт, с който се установява нарушението и нарушителя. Видът и размерът на наказанието се определят с наказателното постановление, поради което съобразно чл. 57, ал. 1, т. 7 от ЗАНН те са и основен негов реквизит. Повторността на нарушението е елемент, който се отнася до определянето на размера на наказанието. Това е така, тъй като при повторност наказанието се определя в по-голям размер, т.е. повторността, като елемент, относим към определяне на размера на наказанието, не следва да бъде коментиран или включван и в АУАН.

Поради изложеното настоящият състав намира, че законосъобразно административнонаказващият орган е определил размера на наложеното наказание и правната квалификация по чл. 108, ал. 1 от КЗ при установена повторност на извършеното нарушение едва с наказателното постановление не съставлява съществено процесуално нарушение.

Настоящата инстанция споделя изцяло и изводите на въззивния съд, че случаят не е маловажен по чл. 28 ЗАНН. Маловажен случай на административно нарушение е този, при който извършеното нарушение с оглед липсата или незначителните вредни последици или с оглед на други обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на административни нарушения от съответния вид. Този критерий на преценка се прилага за всички нарушения, когато трябва да се реши въпросът дали случаят е маловажен или не. В конкретния случай неизпълнението на задължението разкрива реална обществена опасност, като се имат предвид характерът на засегнатите обществени отношения, свързани с гарантиране и своевременно удовлетворяване на вземания на увредени лица, и обстоятелството, че произнасянето на жалбоподателя е осъществено шест месеца след регламентирания срок и то едва след намесата на контролната администрация. Поради това настоящата съдебна инстанция приема, че случаят не е маловажен по смисъла на чл. 28 от ЗАНН. Видно от приложеното по делото пред районния съд наказателно постановление, касаторът е повторно санкциониран за същото нарушение /издадено по-рано НП № Р-10-821/17.09.2019 г., влязло в сила на 16.03.2020 г./, което сочи на трайно установена незаконосъобразна практика от страна на ЗД [фирма] да не спазва законоустановените срокове, гарантиращи заведените застрахователни претенции и правата на увредените лица.

Неоснователни са и възраженията на касатора, че наложеното наказание не съответства на целите на административното наказание, посочени в чл. 12 от ЗАНН. Разпоредбата на чл. 108, ал. 1 от КЗ е правилно приложена във връзка с §1, т. 51 от ДР на КЗ. Освен това, в конкретния случай се касае за „повторност“, а не за инцидентност на неизпълнение на задължение. Наложено наказание напълно съответства на предвиденото в закона, както и на характера и конкретната тежест на извършеното нарушение.

Касационната инстанция напълно споделя мотивите на районния съд, поради което не намира основание да ги преповтаря.

Неоснователни са и възраженията на жалбоподателя, че не е налице повторност на извършеното нарушение, тъй като в оспорваното НП се релевират твърдения за

предходно нарушение по смисъла на чл. 107 от КЗ (отм.), както и че датата на извършване на нарушението не е правилно определена. Първото възражение настоящият състав намира за недоказано и неоснователно, тъй като в обжалваното НП липсват сочените в жалбата твърдения за извършено от дружеството предходно нарушение по чл. 107 от КЗ (отм.). Напротив, на стр. 3 от процесното НП са изложени доводи за извършено от жалбоподателя предходно и същото по вид административно нарушение, тоест неизпълнение на задължението по чл. 108, ал. 1 от КЗ. Второто възражение също е неоснователно, тъй като, както вече беше посочено срокът за произнасяне е започнал да тече на 25.09.2020 г., когато е извършен окончателният оглед на автомобила и е направен опис на претенцията. В този смисъл последният ден за произнасяне е 16.10.2020 г., като с изтичането му на 17.10.2020 г. нарушението е довършено.

С оглед изложеното, като е потвърдил издаденото НП, районният съд е постановил правилно и законосъобразно решение, което следва да се остави в сила. Не се установиха касационни основания за неговата отмяна.

При този изход на спора и при направеното своевременно искане на ответника на основание чл. 63д от ЗАНН жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв., определено съгласно чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното, съдът:

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 989 от 13.11.2021 г., постановено по н.а.х.д. № 11401/2021 г. по описа на Софийски районен съд.

ОСЪЖДА Застрахователно дружество [фирма], ЕИК:[ЕИК], с адрес: [улица], [населено място] да заплати на Комисията за финансов надзор разноски по делото в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.